

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.777/2011/10.szám

A Kúria a dr. Gróf Klaudia ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű és II.rendű felperes neve II. rendű felperesnek a dr. Hegedűs Csilla jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen vám ügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. július hó 8. napján kelt 8.K.31.129/2011/5. számú jogerős ítélete ellen a felperesek által 6. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 8.K.31.129/2011/5. számú ítéletét hatályában fenntartja azzal, hogy a felperesek külön-külön fizessenek meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) - 50.000 (ötvenezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, külön-külön fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) - 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 59.300 (ötvenkilencezer-háromszáz) forint, valamint a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 59.300 (ötvenkilencezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Község területén belül letelepedett természetes személy I. rendű felperes alelnöke, a Község területén kívül letelepedett természetes személy II. rendű felperes elnöke egy Községen kívüli székhelyű gazdasági társaságnak (a továbbiakban: társaság). A társaság tulajdonában álló gépjármű vámkezelését először, 2007. május 29-én az I. rendű felperes kezdeményezte: a gépjármű 2007. július 14-én elhagyta a Község területét, az I. rendű felperest illető ideiglenes behozatali vámeljárás lezárult. Ezt követően a jármű többször belépett a Község területére, többször elhagyta azt: a be- és kiléptetéseket a II. rendű felperes valósította meg a

vámhivatalok zöld folyosóján történő áthaladással. A 2009. október 7-ei belföldi közúti ellenőrzés során a járművet az I. rendű felperes használta, magáncélra.

A vámhatóság megismételt eljárásban megfogalmazott értékelése szerint, figyelemmel a Bizottság 1993. július 2-i, a Vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 2454/93/EGK bizottsági rendeletének (a továbbiakban: Vhr.) 232. és 233. cikkeire, a zöld folyosó igénybevételével a járművet ideiglenes behozatalra bejelentették, a gépkocsi a II. rendű felperes részére jogszerűen jutott be a vámterületre. Azzal, hogy a II. rendű felperes által behozott autót a használatra jogcímmel nem rendelkező I. rendű felperes használta, sérültek az ideiglenes behozatal feltételei, a Tanács 1992. október 12-i, a Közöségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK rendelete (a továbbiakban: Vámkódex) 204. cikk (1) bekezdés a/ (II. rendű) és b/ (I. rendű) pontja szerinti vámtartozás keletkezett. A vámtartozásért a Vámkódex 213. cikke alapján a felperesek egyetemlegesen felelnek: az I. rendű felperes a vámeljárássra vonatkozó feltétel nem teljesítése-, a II. rendű felperes a vámeljárásból fakadó kötelezettség megszegése miatt.

A megállapításra tekintettel az elsőfokú hatóság külön-külön határozatokkal, de egyetemlegesen kötelezte az I. és a II. rendű felperest 348.042 forint közösségi vám, 959.635 forint áfa és 10.079 forint környezetvédelmi termékdíj megfizetésére, valamint mindkettőjük terhére, őket egymástól függetlenül kötelezve, 658.878 forint vámigazgatási bírságot is kiszabott. Az alperes valamennyi elsőfokú határozat elleni fellebbezést együttesen bírálta el: a 11144-1/2010. számú határozatával, a rendelkező részek kijavítása és az I. rendű felperest érintő indokolás megváltoztatása mellett, az elsőfokú határozatokat helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesek keresetét, és egyetemlegesen kötelezte őket 118.600 - 118.600 forint kereseti illeték, valamint 50.000 - 50.000 forint perköltség megfizetésére.

A jogerős ítélet indokolása szerint a II. rendű felperes javára, a Vhr. 558. cikk (1) bekezdés a/ és b/ pontjain alapuló ideiglenes behozatali vámlejárás vámmmentessége, és maga a jogcím is, személyfüggő: a járművet más személy csak a Vhr. 558. cikk (1) bekezdés b/ pontjának megfelelően használhatja a vámok alóli mentesség fennmaradása mellett. Az I. rendű felperes a vámhatóságtól nem kapott engedélyt, így a járművet a közúti ellenőrzés időpontjában a Vhr. 559., 560. és 561. cikkeiben foglaltak alapján jogszerűen nem használhatta.

Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperesekkel abban, hogy a Vámkódex 85. cikkében írt engedély a vámeljárással alkalmazásához szükséges, a vámeljárással pedig akkor indul, ha az áru addigi vámjogi sorsa megváltozik: a perbeli esetben a gépkocsi használata a vámárú sorsának megváltoztatását eredményezte. A II. rendű felperes

javára vámkezelt gépkocsi a használat átengedésével kikerült a vámok alóli teljes mentesség mellett elvégzett ideiglenes behozatalból. Egyéb, pl. Vhr. 560. cikk (1) bekezdés, vagy 561. cikk (2) bekezdésen alapuló vámkezelés esetén, és amennyiben erre engedélyt kapott volna a vámhivataltól, és ha az I. rendű felperes is „belefért” volna a jogcímek valamelyikébe, a használat átengedése nem vont volna maga után vámfizetési kötelezettséget és egyéb szankciót. Az I. rendű felperes egyébként nem felel meg az ideiglenes behozatal Vhr. 558. cikk (1) bekezdés a/ és b/ pontja szerinti jogcímeknek: ezért irreleváns, hogy a Vhr. 560. cikk (1) bekezdés első mondata, vagy az 561. cikk (2) bekezdése önálló, vagy használat-átadási jogcímnek minősül-e. Kitért arra is, hogy a jármű Vhr. 560. cikk (1) bekezdés szerinti üzemeltetője a társaság, és nem a felperesek, mivel ők nem felelnek meg a közúti közlekedés nyilvántartásáról szóló 1999. évi LXXXIV. tv. szerinti üzemeltető fogalmának. A Vhr. 561. cikk (2) bekezdés kapcsán a jogerős ítélet indokolása kifejtette, hogy a jogalkotó a teljes vámmentességgel történő ideiglenes behozatalt a munkaszerződés meglététől kívánta függővé tenni.

A Vámkódex 204. cikke taxatíve tartalmazza a vámtartozás keletkezésének eseteit, mely körbe mind az I., mind a II. rendű felperes magatartása beletartozik. A 213. cikk következtében pedig a vámtartozás megfizetéséért egyetemlegesen felelősek.

Kitért arra is, hogy az elkövetett mulasztást nem lehet a vámeljárás lefolytatására nem jelentős hatásúnak tekinteni.

A jogerős ítélet rögzítette azt is, hogy mivel a kötelezettség megszegése folytán a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. tv. (a továbbiakban: Vámtv.) 1.§ 14. pontja szerinti vámhiány keletkezett, a felekre egyenként kellett kiszabni a vámigazgatási bírságot a Vámtv. 61/A.§ b/ pontjának megfelelően.

A felperesek felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatokra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az irányadó vámjogszabályokat.

Kifejtette, hogy mivel a Vámkódex 137. cikke az ideiglenes behozatali eljárás definiálása során a „felhasznál” fogalmat alkalmazza, abba nem csak a használat, de a más személy használatába adással történő hasznosítás is bele tartozik. A Vhr. releváns 555-562. cikkei nem tiltják az ideiglenes behozatalban lévő gépjármű használatának a Közösség területén belül letelepedett személy részére történő átengedését, és arról sem kell meggyőződnie a használatot átengedő személynek, hogy a használó a vámjogszabályok alapján jogosult-e a használatra. Egyébként a Vhr. 560. cikk (1) bekezdése és 561. cikk (2) bekezdése alapján nem csak a II. rendű, hanem az I. rendű felperes is használhatta a járművet. A jogerős ítélettel szemben a Vhr. hivatkozott rendelkezéseit – melyek nem az ideiglenes behozatali eljárás megindításának, hanem a

használatnak a jogcímei - az I. rendű felperes vonatkozásában vizsgálni kellett volna. Ennek kiinduló pontja az, hogy a gépjárművet korábban már vámeljárással alá vonták, a használat nem változtatta meg a gépjármű vámjogi sorsát. Az ideiglenes behozatali eljárás nem zárult le, nem kellett új vámeljárást indítani, azért nem kellett az I. rendű felperesnek engedélyt kérni. Az I. rendű felperes mind a Vhr. 560. cikk (1) bekezdés első mondata, mind az 561. cikk (2) bekezdése, azaz két egymástól független jogcím alapján használhatta a gépjárművet. A Vhr. 561. cikk (2) bekezdés egyébként nem kizárólag munkaviszony alapján ad lehetőséget a használatra. A Vhr. 560.§ (1) bekezdés alkalmazása során az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az üzemeltető fogalmát: a jogi személy nevében annak törvényes képviselője nyilatkozik.

Az elsőfokú bíróság az adós fogalmának meghatározása során tévesen a Vámkódex 203. cikk (3) bekezdését alkalmazta. A helyes 204. cikk (3) bekezdésének azonban sem az I., sem a II. rendű felperes nem felel meg.

Előadta továbbá, hogy amennyiben mégis bekövetkezett mulasztás, akkor az - szemben a jogerős ítélet indokolásával - a Vhr. 859. cikk 4. pontjának megfelelően, nem volt jelentős hatással a vámeljárással folytatására.

A perköltség jogalapját és összegezését is kifogásolta. Álláspontja szerint a munkaköri kötelezettség folytán eljáró jogtanácsost nem illeti meg perköltség, a tényállásból fakadó egyéb peres és nemperes eljárásokban pedig a felperes pernyertes volt, és vagy nem kapott perköltséget, vagy csak 15.000 forintot.

Kifogásolta továbbá, hogy az alperes nem térített vissza az I. rendű felperes javára a határozatban is nevesített fellebbezési illetéket, illetőleg a II. rendű felperesnek a vámbiztosíték befizetésekor ráterhelt pénzforgalmi szolgáltatási díjat és készpénzfizetési költséget.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte, mivel az elsőfokú bíróság a tényállás teljes körű tisztázásával, valamennyi releváns tény figyelembevételével és a jogszabályi rendelkezések megtartásával hozta meg jogerős ítéletét.

A felperesek felülvizsgálati kérelme a perköltség tekintetében részben alapos, egyebekben alaptalan.

A fellebbezési illeték visszafizetésének teljesítéséről, valamint a pénzforgalmi szolgáltatási és a készpénzkezelési költség iránti igény érvényesítéséről a bíróság által felülvizsgált közigazgatási határozatok nem rendelkeztek, így ezekben a kérdésekben felülvizsgálati eljárás sem folytatható le. A felperesek igényüket egyéb közigazgatási-, illetve polgári eljárásokban érvényesíthetik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdésének

megfelelően részletesen rögzítette a történeti tényállást, ismertetve a vám eljárás megállapításait, a keresetet, az irányadó jogszabályokat, az álláspontja szerint helyes alkalmazásukra magyarázatot adott, döntését részletesen megindokolta. A Kúria a felülvizsgálati kérelem keretei között a jogerős ítélet jogszabály alkalmazásának megalapozottságát vizsgálta.

A Kúria a releváns tényállási elemek közül kiemeli, hogy a társaság tulajdonában álló gépjárművet a II. rendű felperes a Vhr. 232. és 233. cikkei szerinti eljárással ideiglenes behozatali vám eljárásban vám-kezeltette. Ebben az eljárásban hiányzik a kifejezett-, akár írásbeli, akár szóbeli vámárú nyilatkozat, az alperesnek az eset összes körülményét értékelve kellett megállapítani a vámkezelés jogcímét. A tulajdonos is, és a II. rendű felperes is Közösségen kívül letelepedett személy, az autó nem kapott a Közösség vámterületén belül ideiglenes rendszámot: ezekre tekintettel kizárta a Vhr. 559.-561.cikkeinek alkalmazása. A vámkezelésre csak a Vhr. 558. cikk (1) bekezdés a/ és b/ pontjai szerint kerülhetett sor.

A Vámkódex 84. cikk b/ pontjának megfelelően az ideiglenes behozatal a gazdasági vám eljárások körébe tartozik. A fogalmát definiáló 137. cikke szerint az ideiglenes behozatali eljárás lehetővé teszi - teljes vagy részleges behozatali vámok alóli mentesség mellett, és anélkül, hogy kereskedelempolitikai intézkedések hatálya alá tartoznának - az újrakiviteltre szánt nem közösségi áru felhasználását a Közösség vámterületén anélkül, hogy a használat miatti szokásos értékcsökkenést kivéve bármilyen változáson mennének keresztül.

A Közösség szükségesnek látta - egyebek mellett - az egyes szabályok pontosabb megfogalmazását alkalmazásuk fokozott jogbiztonsága érdekében, ezért is került sor a Vhr. megalkotására. Ennek következtében a Vámkódex 137. cikk szerinti „felhasználás” és „használatra” vonatkozó fordulatok csak a Vhr. ideiglenes behozatalra vonatkozó szabályaival együttesen értelmezhetők: a Vhr. 558. cikk (1) bekezdés szerinti ideiglenes behozatal esetén a jogosult nem általában-, megkötések nélkül, hanem csak a Vhr. által megengedett körben használhatja a gépjárművet. Az alperesnek erre tekintettel kellett vizsgálnia, hogy az I. rendű felperes esetén volt-e a használatot lehetővé tevő jogcím.

A Vámkódex 90. cikk alapján valamely gazdasági vám eljárás engedélyesének jogai és kötelezettségei, a vámhatóság által megállapított feltételek mellett, átruházhatók más olyan személyekre, akik eleget tesznek a megállapított feltételeknek annak érdekében, hogy a szóban forgó eljárásban részesüljenek. A felperesek nem kezdeményezték az I. rendű felperest a Vámkódex ezen rendelkezése alapján megillető használati jogcímet megalapozó

eljárást, a jogerős ítélet is utalt ennek hiányára.

A II. rendű felperesnek, mint a Vámkódex 138. cikke szerinti engedélyesnek, lehetősége volt az áru felhasználására, vagy intézkedésre annak felhasználásáról. Használatának korlátait a jogcíméhez rendelt Vhr. 558. cikke (1) bekezdés a/ és b/ pontja tartalmazza. Eszerint a közúti ... szállítóeszközök a behozatali vámok alóli teljes mentességben részesülnek, amikor azokat a/ a Közösség vámterületén kívül vették nyilvántartásba e területen kívül letelepedett személy nevében ..., b/ e területen kívül letelepedett személy használja az 559., 560. és 561. cikk sérelme nélkül.

A Vhr. rendelkezései folytán a jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy a Vhr. 558. cikk (1) bekezdés a/ és b/ pontja szerint vámmentességben részesülő, Közösségen kívüli gépjármű használatára a Közösség területén belül letelepedett I. rendű felperes nem volt jogosult.

A jogosulatlan használat következtében a Vámkódex 204. cikk (1) bekezdés szerinti vámtartozás keletkezett. Az I. rendű felperes esetében a b/ pontnak megfelelően, az árunak az ez alá az eljárás alá vonására vagy az áru meghatározott célra történő felhasználása alapján csökkentett vagy nulla behozatali vámtétel megadására vonatkozó feltétel nem teljesítése miatt, a II. rendű felperesnél az a/ pont szerint: a behozatalivám-köteles áru vonatkozásában, annak átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek valamelyikének nem teljesítése folytán.

A vámtartozás megfizetésének egyetemlegességi szabályait az elsőfokú bíróság helytállóan elemezte. A Vámkódex 213. cikke folytán egyetlen árú esetében is csak egy fizetési kötelezettség keletkezik, több kötelezett nem többszörözi meg a vámterhet: ha több személy felel egy vámtartozás megfizetéséért, egyetemlegesen felelősek.

A felülvizsgálati kérelem alappal hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet a Vámkódex 204. cikk (3) bekezdése kapcsán a 203. cikk (3) bekezdésének szövegét idézte. Ez a rendelkezés a perben nem irányadó esetekre határozza meg az adós fogalmát, az elírás azonban érdemben nem befolyásolja a felperesek helyzetét, azt, hogy mind az I., mind a II. rendű felperes vámadós a Vámkódex 204. cikk (3) bekezdése szerint: az adós az a személy, akit, a körülményektől függően, vagy a behozatali vámköteles áru vonatkozásában annak átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére köteleztek, vagy akinek meg kell felelnie azoknak a feltételeknek, amelyek az árunak ez alá az eljárás alá vonására vonatkoznak.

A felperesekre irányadó 204. cikk (1) bekezdése a 203. cikkben

említett eseteken kívüli vámtartozást határozza meg, kivéve, ha megállapítják, hogy e mulasztások nincsenek jelentős hatással a szóban forgó átmeneti megőrzés vagy vámeljárással helyes lefolytatására.

A Vhr. vámtartozások keletkezésére vonatkozó II. címe tartalmazza azokat a mulasztásokat, amelyeknek nincs jelentős kihatásuk az átmeneti megőrzésre, illetve a vámeljárással. A 859. cikk 4/ pontja szerint a Vámkódex 204. cikke (1) bekezdésének értelmében - az egyéb törvényi feltételek megtartása esetén - az alábbi mulasztásoknak nincs jelentős kihatásuk az átmeneti megőrzés helyes lefolytatására, vagy az adott vámeljárással: az ideiglenes behozatali eljárás alá vont áruk esetében az áruk az engedélyezettől eltérő felhasználásakor amennyiben ezt a felhasználást a fenti eljárás keretében engedélyezték volna, ha azt kérelmezik.

Ezek a jogintézmények tehát nem legalizálják a használatot, hanem csak lerontják a jogosulatlan használat súlyát: a Vhr. 860. cikknek megfelelően igazolt 859. cikk 4/ pontja szerinti esetekben nem keletkezik vámtartozás.

Az I. rendű felperes a Vhr. 859. cikk 4/ pontja körébe tartozó Vhr. 560. cikk (1) bekezdés első fordulatra és 561. cikk (2) bekezdésére alapította használatának jogcímét, a jogerős ítélet is vizsgálta ezeket.

A Vhr. 560. cikk (1) bekezdése szerint a Közösség vámterületén belül letelepedett természetes személyek a behozatali vámok alóli teljes mentességben részesülnek, amennyiben a szállítóeszközöket magáncélra használják alkalomszerűen, a nyilvántartás szerinti üzemeltető utasításai szerint, ha a üzemeltető a vámterületen tartózkodik a használat idején.

Az 561. cikk (2) bekezdése alapján a behozatali vámok alóli teljes mentességet meg kell adni, amikor a szállítóeszköz olyan, a Közösség vámterületén belül letelepedett természetes személy használja kereskedelmi vagy magáncélra, aki a szállítóeszköz e területen kívül letelepedett tulajdonosának alkalmazásában áll, vagy akit az ilyen tulajdonos másképpen erre felhatalmaz.

Mindkét rendelkezésnek feltétele, hogy a magáncélú használó rendelkezzen az üzemeltetővel, illetve a tulajdonostól utasítással, felhatalmazással.

A Vhr. az „üzemeltető” fogalmát nem határozza meg, így az alatt mind a gépjármű tulajdonosa, mind ha a tulajdonostól eltér - melyre a jogerős ítélet által felhívott 1999. évi LXXXIV. tv. 2.§ 9/ pontja szerint is lehetőség van -, az üzemeltetője értendő.

Az ideiglenes behozatallal érintett gépjármű üzemeltetője az ellenőrzés időpontjában, a közigazgatási iratok között elfekvő nemzetközi gépjármű-biztosítási kártya adatai szerint, a II. rendű felperes volt, így lett volna lehetősége az 560. cikk (1) bekezdés

szerinti utasítás kiadására, különös tekintettel arra, hogy - eltérő adatok hiányában - az is megállapítható, hogy a használat idején a vámterületen tartózkodott.

A 561. cikk (2) bekezdés szerinti esetben a felhatalmazásnak a tulajdonostól kell származnia: erre is sor kerülhetett volna, mivel, mint arra a felülvizsgálati kérelem is hivatkozik, mind az I., mind a II. rendű felperes jogosult a tulajdonos nevében eljárni.

Az utasítás, felhatalmazás meglétének vizsgálata során azonban nem lehet eltekinteni attól, hogy amennyiben maguk a vámjogszabályok nem rendelkeznek eltérően - mint pl. a II. rendű felperes esetében a zöld folyón való áthaladás cselekményével megtett vámárúnyilatkozat - a vámkezelés csak meghatározott alaktság mellett végezhető el. Ez magával vonzza azt, hogy a kedvezményt szintén alakissággal kell igazolni: a magánhasználatra vonatkozó utasítás, vagy felhatalmazás pedig a II. rendű felperes 2009. november 4-ei, az eljárás közigazgatási szakaszában tett nyilatkozata szerint csak szóbeli volt.

Az alperesi határozat és a jogerős ítélet a Vhr. 561. cikk (2) bekezdését csak munkaszerződés esetén látta alkalmazhatónak. A Kúria a Vhr. ezen rendelkezését érintően a Kfv.I.35.513/2011/5. és Kfv.I.35.679/2011/3.számú végzéseivel felülvizsgálati eljárásait a Székesfehérvári Törvényszék 21.K.21.490/2011. számú ügyben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás (Európai Unió Bírósága C-182/12. számú ügy) befejezéséig felfüggesztette. Tisztázandónak tartotta, hogy a Vhr. 561. cikk (2) bekezdése alapján a szállítóeszköz magáncélú felhasználásához elegendő-e a szállítóeszköz területen kívül letelepedett tulajdonos részéről adott felhatalmazás, vagy a szállítóeszköz magáncélú felhasználása csak munkaviszony keretében lehetséges és úgy, hogy arról (a tulajdonos) a munkaszerződésben rendelkezett.

Az I. rendű felperes esetében a Kúria azért nem élt az eljárás felfüggesztésével, mert - a fentiek szerint - nem volt a tulajdonostól származó írásbeli felhatalmazás: ennek hiányában pedig nem vizsgálható, hogy csak munkaviszony-, vagy más jogviszony alapján is sor kerülhet-e ezen cikk szerinti használatra.

Az I. rendű felperes használati jogcímmel nem rendelkezett, így a Vhr. 859. cikk szerinti, vámtartozás alóli mentesülés feltételeit nem lehetett megállapítani. Az elsőfokú bíróság megalapozottan utalt arra, hogy a mulasztást nem lehet nem jelentős hatásúnak tekinteni.

Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy az ideiglenes behozatali eljárásban vámkezelt gépjármű I. rendű felperes általi használata mind az I., mind a II. rendű felperesnél vámtartozást keletkeztetett, melynek megfizetéséért

vámadósként egyetemlegesen felelősek. Helytálló volt a jogerős ítéletnek azon okfejtése is, amely a vámigazgatási bírságra nézve állapította meg az alperesi határozat jogszerűségét.

A bíróság perköltség címén a Pp. 75.§ szerinti költségeket állapíthatja meg. A Pp. 75.§ (2) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is. Mivel pedig a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése szerint a perben a jogi személy és az egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg, a jogtanácsos és az ügyvéd részére azonos összegű munkadíj állapítható meg.

A munkadíj megállapítása során a bíróság mérlegelési jogkörben járt el, melynek gyakorlása során az egyik irányadó szempont a per tárgyának értéke.

A felperesek az összességében 1.317.756 forint vámtartozás megfizetéséért egyetemlegesen felelősek, de adósi minőségük a Vámkódex 204. cikk (1) bekezdés eltérő rendelkezései alapján áll fenn. Ennek következtében a perköltséget nem a Pp. 82.§ (1) bekezdés szerinti egyetemleges szabályok alapján, hanem a jogerős ítéletben nevesített 78.§ (1) bekezdés szerint, külön-külön tartoznak megfizetni. Az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részében ténylegesen eszerint határozta meg a perköltséget: ezért mellőzte a Kúria a rendelkezés egyetemleges kötelezésre vonatkozó fordulátát, nem érintve a 15 napos teljesítési határidőt.

A perköltség összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság a pertárgyérték - 1.317.756 forint vámtartozás és 658.878 forint vámigazgatási bírság, összesen 1.976.634 forint - 2,5 %-ában, nem eltúlzott mértékben határozta meg a perköltséget. A felülvizsgálati kérelemnek a más peres és nem peres eljárásokra való hivatkozásai a jogerős ítéletben megállapított perköltség korrekt mértékétől függetlenül sem irányadók.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az első fokú bíróság ítéletét, indokolásának kiegészítése mellett, a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felpereseket a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, külön-külön kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, külön-külön kötelezte a felpereseket. A Kúria figyelembe vette, hogy a felülvizsgálati kérelmen illetékbélyeg

formájában már leróttak 118.600 forint felülvizsgálati illetéket, ezért csak a felpereseket külön-külön terhelő különbözetéről rendelkezett.

Budapest, 2012. december 13.

**Dr. Darák Péter sk. tanácselnök, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó
bíró, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**